Lieta Nr.142232712
(1-0719-13/26)

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U M S
LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ

Rīgā 2013. gada 24. janvārī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnesis Romāns Dončenko,

piedaloties pie administratīvās atbildības sauktās juridiskās personas – akciju sabiedrības „*/Nosaukums/*" – pārstāvim *U.K.* un iestādes – Valsts robežsardzes – pārstāvei *B.A.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta pēc akciju sabiedrības „*/Nosaukums/*" (reģistrācijas Nr. */reģistrācijas numurs/*) sūdzības par Valsts robežsardzes 2012. gada 10. janvāra lēmumu Nr. 4 (administratīvā pārkāpuma protokols Nr. AA047634).

Aprakstošā daļa

[1] 2011. gada 26. oktobrī Valsts robežsardzes (turpmāk arī – VRS) Rīgas pārvaldes lidostas „Rīga" robežkontroles punkta galvenā inspektore sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. AA047634 (turpmāk – Protokols) par to, ka 2011. gada 26. oktobrī plkst. 10.00 AS „*/Nosaukums/*" (turpmāk – sūdzības iesniedzēja, arī pārvadātāja) no Dubaijas ieveda Latvijas Republikā Baltkrievijas Republikas pilsoni bez ieceļošanas vīzas vai uzturēšanās atļaujas Šengenas valstu teritorijā – Imigrācijas likuma 21. panta pirmās daļas un Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 114.^{2} panta pārkāpšanu.

2011. gada 3. novembrī VRS Rīgas pārvaldes priekšnieks pieņēma lēmumu Nr. 829-900-AA047634 (turpmāk – Sākotnējais lēmums) sodīt sūdzības iesniedzēju ar naudas sodu Ls 2100 apmērā. Sūdzības iesniedzēja iesniedza sūdzību par minēto lēmumu.

2012. gada 10. janvārī VRS pieņēma lēmumu Nr. 4 (turpmāk arī – Lēmums), ar kuru atstāja negrozītu Sākotnējo lēmumu.

[2] 2012. gada 17. februārī Administratīvajā rajona tiesā saņemta sūdzības iesniedzējas sūdzība un 2013. gada 4. janvārī sūdzības iesniedzējas sūdzības papildinājumi. Tajos norādīti tālāk minētie argumenti.

[2.1] Sūdzības iesniedzēja piekrīt, ka ir atbildīga par LAPK $114.^2$ panta paredzētā pārkāpuma izdarīšanu, bet, ņemot vērā konkrētās administratīvās lietas apstākļus, uzskata, ka ir iespējams atzīt šo pārkāpumu par maznozīmīgu un, piemērojot LAPK 21. pantu, izbeigt administratīvā pārkāpuma lietu, izsakot sūdzības iesniedzējai mutvārdu aizrādījumu.

[2.2] Sūdzības iesniedzēja ir juridiska persona ar ļoti plašu darbību, kura īsteno savus pienākumus ar ļoti daudzu personu starpniecību, tādēļ ir objektīvi iespējams cilvēciskais faktors (cilvēciskas kļūdas), proti, pat ja sūdzības iesniedzēja no savas puses dara visu iespējamo, cilvēciskais faktors nav pilnībā izslēdzams. Tāpēc šādos apstākļos pārkāpumu atkārtotība pati par sevi nenozīmē, ka pārkāpējs nav sapratis savas kļūdas un necenšas tās novērst.

[2.3] Sūdzības iesniedzējas pārvadājumu īpatsvars starptautiskajos pārvadājumos ir pārāk niecīgs, lai sūdzības iesniedzēja varētu panākt papildu vienošanās slēgšanu pie lidostu apkalpošanas standartlīgumiem vai paredzēt šajos līgumos sadarbības partneru atbildību par nepienācīgu dokumentu pārbaudi atbilstoši Latvijas normatīvo aktu prasībām.

[2.4] Sūdzības iesniedzēja izpildīja savu pārvadātāja pienākumu, noslēdzot līgumu ar Dubaijas lidostu, lai nodrošinātu, ka lidostas darbinieki pārbaudīs ceļošanas dokumentu esamību katram pasažierim. Lidostas līgumos ar aviosabiedrībām vēlas atsaukties uz Starptautiskās gaisa transporta asociācijas (*International Air Transport Association* (*IATA*)) standarta līgumiem (*Standard Ground Handling Agreement* (*SGHA*)), jo šie līgumi definē standarta jēdzienus gaisa satiksmē un nosaka standarta procedūras lidmašīnu apkalpošanā. Savukārt konkrētie līgumi starp lidostu un aviosabiedrību nosaka virkni tehnisku nosacījumu attiecīgās aviosabiedrības lidmašīnu apkalpošanā konkrētajā lidostā un detalizē lidostas pakalpojumu tarifus un maksājumu kārtību. Sūdzības iesniedzējai atliek vienīgi paļauties uz to, ka Dubaijas lidostas darbinieki, pārbaudot pasažieru dokumentus reģistrācijas brīdī, pildīs savus pienākumus ar pienācīgu rūpību. Šajā gadījumā Dubaijas lidostas darbinieki pārbaudīja, ka pasažierim ir derīga pase, bet nepievērsa uzmanību tam, ka pasažieris paredzējis ceļot uz Minsku caur Viļņu. Ja pasažieris būtu ceļojis no Dubaijas caur Rīgu uz Minsku, viņš varētu to izdarīt bez vīzas, neizejot no lidostas „Rīga" tranzīta zonas.

[2.5] VRS lēmumi administratīvo pārkāpumu lietās par Imigrācijas likuma 21. panta pirmās daļas noteikuma pārkāpumu ir neizskaidrojami un pretrunīgi. Līdzīgās lietās VRS ir atbrīvojusi sūdzības iesniedzēju no administratīvās atbildības un izteikusi mutvārdu aizrādījumu. Tādējādi sūdzības iesniedzējas ieskatā konkrētajā gadījumā VRS Rīgas pārvalde

pārkāpj Administratīvā procesa likuma 6. pantā ietverto vienlīdzības principu, kas noteic, ka, pastāvot vienādiem faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, iestādei jāpieņem vienādi lēmumi.

[2.6] Lietas materiālos ir pasažiera biļete lidojumam maršrutā Viļņa-Rīga-Dubaija-Rīga-Viļņa. Pasažierim bija tikai 15 gadu. Acīmredzams, ka viņš ieguvis Lietuvas vīzu ar nolūku no Baltkrievijas nokļūt Viļņā un no turienes caur Rīgu doties tūrisma braucienā uz Dubaiju un tādā pašā veidā atpakaļ, jo no Minskas nav tiešas aviosatiksmes ar Dubaiju. Acīmredzot pasažieris nebija izpratis, ka šādam ceļojumam viņam vajadzīga nevis vienreizēja, bet divreizēja Šengenas vīza. Lidostas „Rīga" robežsargi, pārbaudot pasažiera pasi pirms izlidošanas uz Dubaiju, nebija viņam aizrādījuši, ka viņš nevarēs tādā pašā veidā veikt atpakaļceļu. VRS darbinieki atļāva viņam nopirkt citu biļeti un izlidot no Rīgas uz Minsku. Sūdzības iesniedzējas ieskatā pēc savas būtības tas pielīdzināms gadījumiem, kad vīza tiek izsniegta uz robežas, jo šajā gadījumā pasažierim mērķis nebija ieceļot Latvijā vai kādā citā Šengenas zonas valstī, bet tikai izmantot Rīgu kā tranzīta lidostu lidojumam uz Dubaiju un atpakaļ, un tas viņam arī tika atļauts.

[2.7] Soda uzlikšana nenovērš atkārtotu pārkāpumu izdarīšanu, jo tos novērst nav sūdzības iesniedzējas spēkos. Sūdzības iesniedzēja lūdz samazināt uzlikto sodu līdz sankcijā paredzētajam minimālajam apmēram, ja tiesa nesaskata par iespējamu piemērot LAPK 21. pantu.

[3] 2012. gada 8. martā un 2013. gada 10. janvārī tiesā saņemti VRS rakstveida paskaidrojumi, kuros VRS norādījusi, ka sūdzību neatzīst un lūdz tiesu to noraidīt.

[3.1] Sūdzības iesniedzējai ir pienākums pārliecināties par to, ka ārzemniekam, kuru tā pārvadā, ir ieceļošanai Latvijas Republikā nepieciešamie dokumenti. Pārvadātājam ir pienākums ar vislielāko rūpību pārliecināties par pasažieru tiesisko spēju ceļot uz izvēlēto galamērķi. Ja pārvadātājs šo pienākumu nevēlas, nespēj izpildīt vai izpilda pavirši, pārvadātājs ir atbildīgs par pieļauto prettiesisko rīcību. Turklāt to, ka personai nav derīgas vīzas ieceļošanai Latvijas Republikā, ir vienkārši konstatēt.

[3.2] Tas vien, ka persona gala rezultātā tiek ielaista valstī, pats par sevi nenozīmē, ka pārvadātāja pārkāpums ir maznozīmīgs. Vienreizējas vīzas izsniegšana apliecina to, ka konkrētai personai vīza ieceļošanai Latvijā ir bijusi nepieciešama un, pārvadātājai ievedot šo personu Latvijā bez atbilstošiem ieceļošanas dokumentiem, tā ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu. Turklāt pārvadātāja, uzņemoties personas bez atbilstošiem dokumentiem pārvadāšanu uz Latviju, nevarēja paļauties uz to, ka VRS vēlāk, pēc tam, kad pārvadātāja personu bez atbilstošiem dokumentiem Latvijā jau ir ievedusi, atzīs par iespējamu personu ielaist valstī, izvērtējot īpašus ar personu saistītos apstākļus un humānu apsvērumu dēļ izsniedzot personai vīzu.

[3.3] Lielais pārkāpumu skaits liecina par pārvadātāju kā personu, kas nav likumpaklausīga.

[3.4] VRS ieskatā Administratīvā procesa likuma 6. pants nav tieši piemērojams administratīvo pārkāpumu lietās, jo administratīvajai atbildībai ir individuāls raksturs.

Nosakot sodu, tiek ņemta vērā pārkrāpēja personība, mantiskais stāvoklis, atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākli, vai citi lietā svarīgi apstākļi, kas katrā lietā ir individuāli.

Konkrētajā gadījumā mutvārdu aizrādījums nebija pietiekams līdzeklis un LAPK 21. panta piemērošana nesasniedza normatīvajos aktos paredzēto mērķi, jo nebija pietiekoši efektīva, par ko liecina sūdzības iesniedzējas izdarīto administratīvo pārkāpumu skaita palielināšanās.

[3.5] Sūdzības iesniedzēja sākotnēji savu vainu administratīvo pārkāpumu izdarīšanā neatzina. Tāpēc VRS paaugstināja naudas soda apmēru. Nožēla nevar būt formāla. Tai ir jābūt patiesai un saskanīgai ar sūdzības iesniedzējas gribu.

[4] Tiesas sēdē sūdzības iesniedzējas pārstāvis lūdza atzīt pārkāpumu par maznozīmīgu un izteikt mutvārdu aizrādījumu, prasījumu pamatojot ar sūdzībā un tās papildinājumos norādītajiem apsvērumiem. Papildus norādīja, ka gadījumā, ja tiesa nesaskata par iespējamu piemērot LAPK 21. pantu, tad lūdza samazināt uzlikto sodu līdz sankcijā paredzētajam minimālajam apmēram.

[5] Tiesas sēdē VRS pārstāve sūdzību neatzina uz pārsūdzētajā lēmumā un paskaidrojumos tiesai norādīto argumentu pamata.

Motīvu daļa

[6] Pārvadātāja saukta pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK $114.^2$ pantu, kas noteic, ka par tādu valstu pilsoņu pārvadāšanu, kuras nav Eiropas Savienības vai Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalstis, no šīm valstīm uz Latvijas Republiku, ja minētajām personām nav Latvijas Republikas valsts robežas šķērsošanai nepieciešamo ceļošanas dokumentu un ja to veicis pārvadātājs ar jūras, gaisa vai sauszemes transportu, uzliek naudas sodu (..) juridiskajām personām no Ls 1700 līdz Ls 2800 par katru pārvadāto personu.

Imigrācijas likuma 21. panta pirmā daļa noteic, ka pārvadātājs pārliecinās par to, ka ārzemniekam, kuru tas pārvadā, ir ieceļošanai Latvijas Republikā nepieciešamie dokumenti.

Arī saskaņā ar likuma „Par aviāciju" 112. panta pirmo daļu gaisa kuģa ekspluatants ir atbildīgs par to, lai no ārvalstīm uz Latvijas Republiku vai no Latvijas Republikas uz ārvalstīm netiktu pārvadātas personas bez ieceļošanai attiecīgajā valstī derīgiem dokumentiem.

Tātad, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības par LAPK $114.^2$ pantā paredzēto pārkāpumu, nepieciešams pierādīt, ka, pirmkārt, pārvadātājs veicis tādu valstu pilsoņu, kuras nav Eiropas Savienības vai Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalsts pilsoņi, pārvadāšanu no šīm valstīm uz Latvijas Republiku, otrkārt, ka minētajām personām nav Latvijas Republikas valsts robežas šķērsošanai nepieciešamo ceļošanas dokumentu, treškārt, pārvadāšanu veicis pārvadātājs ar jūras, gaisa vai sauszemes transportu.

[7] Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka pārvadātājas darbībās ir saskatāmi visi LAPK 114.^{2} pantā paredzētie pārkāpuma sastāvu veidojošie elementi.

Taču sūdzības iesniedzēja lūdz piemērot LAPK 21. pantu, atbrīvojot sūdzības iesniedzēju no administratīvās atbildības un izsakot mutvārdu aizrādījumu.

Atbilstoši LAPK 21. panta pirmajai daļai (redakcijā, kas ir spēkā šā sprieduma sastādīšanas brīdī), ja ziņas par administratīvo pārkāpumu ir pietiekamas, lai konstatētu, ka izdarītais pārkāpums ir maznozīmīgs, institūcija (amatpersona), kurai piekritīga lietas izskatīšana, ir tiesīga (..) izbeigt uzsākto lietvedību un atbrīvot personu no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu.

Izvērtējot iespēju konkrēto pārkāpumu atzīt par maznozīmīgu, tiesa, ņemot vērā līdzšinējo tiesu praksi līdzīgās lietās par sūdzības iesniedzējas saukšanu pie administratīvās atbildības pēc LAPK 114.^{2} panta, secina, ka AS „*/Nosaukums/*" izdarītie LAPK 114.^{2} panta pārkāpumi lielākoties tikuši atzīti par maznozīmīgiem tikai tajos gadījumos, kad uz Latvijas Republiku atvesti pasažieri, kuriem bija derīgas pases, bet derīgās vīzas bija ielīmētas nederīgās pasēs. Savukārt gadījumos, kad pasažieriem bija derīgi ceļošanas dokumenti, bet vīzas nebija derīgas vai to nebija vispār, pārkāpumi konsekventi nav tikuši atzīti par maznozīmīgiem.

Konkrētajā gadījumā pasažierim bija derīga pase un bija izsniegta vienreizējā vīza, kura bija izmantota, ieceļojot Šengenas dalībvalstī – Lietuvā.

Līdz ar to tiesa secina, ka šajā gadījumā konstatēto pārkāpumu nevar uzskatīt par maznozīmīgu, lai arī tā rezultātā nav iestājušās negatīvas sekas. Situācijā, kad personai nebija derīgas vīzas ieceļošanai Šengenas zonā, sūdzības iesniedzējas atbrīvošana no administratīvās atbildības būtu nesamērīga.

Turklāt kā atzīts tiesu judikatūrā, administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs, ja, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (tostarp izdarītā pārkāpuma raksturu un citus lietā būtiskus apstākļus), administratīvā soda uzlikšana par izdarīto pārkāpumu nebūtu lietderīga. Citiem vārdiem, izdarītais pārkāpums ir tik nebūtisks, ka par to pārkāpējam nav nepieciešams uzlikt sodu, bet ir pietiekami izteikt mutvārdu aizrādījumu, kas ir preventīvs (audzinoša rakstura) līdzeklis, kas vērsts uz to, lai persona, kas ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu (*sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009. gada 12. februāra sprieduma lietā Nr. SKA-15/2009 14. punktu*).

[8] Tiesa piekrīt sūdzības iesniedzējas ieskatam, ka tās pieļautie pārkāpumi nav tiešas viņas pašas darbības sekas, bet gan sūdzības iesniedzējas sadarbības partneres – Dubaijas lidostas (vai to apkalpojošās sabiedrības) – darbinieku pieļautas kļūdas.

Kā jau tiesa vairākās līdzīgās lietās ir atzinusi, juridiskas personas rīcība un atbildība par pieļautajām kļūdām, kas rezultējas pārkāpuma izdarīšanā, vienmēr ir kāda konkrēta cilvēka rīcības sekas. Tādējādi juridiskai personai nereti jāuzņemas atbildība par to pārstāvošo personu prettiesisko darbību vai bezdarbību. Pārkāpumi gaisa pārvadājumu jomā ir specifiska pārkāpumu grupa, kuru tiešais pārkāpējs faktiski nav pati aviokompānija, bet gan indivīds,

kas veic faktisko dokumentu pārbaudi. Tieši tādēļ pārvadātāja būtiski atšķiras no citām juridiskām personām, jo tās iespējas ietekmēt to indivīdu darbības (bezdarbību), kuras tās vārdā rīkojas (veic faktisko dokumentu pārbaudi) ir vēl ierobežotākas, nekā citos apstākļos, kad juridiskas personas vārdā rīkojas tās tieši pārstāvji (darbinieki). Citiem vārdiem, nav salīdzināma pārvadātājas kā gaisa pārvadājumu pakalpojumu sniedzējas iespēja novērst vai mazināt izdarīto pārkāpumu apjomu salīdzinājumā ar jebkuru citu juridisku personu, kurai šādas iespējas ir (ietekmējot kļūdas pieļāvušos darbiniekus, izsakot rājienu, ietekmējot finansiāli, atbrīvojot no darba). Līdz ar to pārvadātājas kā juridiskas personas vainojamība pārkāpuma izdarīšanā un attieksme pret izdarīto būtiski atšķiras no tādas fiziskas vai juridiskas personas vainojamības pakāpes, kas pārkāpumu faktiski izdara tieši, bez citu starpniecības. Tāpat tiesa norāda, ka jāņem vērā pārvadātājas attieksme pret izdarīto, ka tā nav sūdzības iesniedzējas apzināta nevērība, pavirša vai nolaidīga rīcība, pieļaujot šādu pārkāpumu sistemātisku atkārtošanos.

[9] Tomēr tiesa ņem vērā to, ka izskatāmajā gadījumā tiesas ieskatā sūdzības iesniedzēja nav darījusi visu iespējamo, lai novērstu līdzīgu situāciju atkārtošanos nākotnē. Proti, izskatāmajā gadījumā ir redzams, ka kļūdu ir pieļāvis Dubaijas lidostas (vai to apkalpojošās sabiedrības) darbinieks, kurš veica pasažieru dokumentu pārbaudi pirms iekāpšanas pārvadātājas gaisa transporta līdzeklī, nav pārliecinājies par to, ka pasažierim izsniegtā vienreizējā vīza jau ir tikusi izmantota, tātad, vai nu nav zinājis par to, ka konkrētajā situācijā pasažierim bija nepieciešams atkārtoti saņemt vīzu ieceļošanai Šengenas zonā, vai arī bija pieļāvis rupju neuzmanību attiecībā uz konkrēto pasažieri. Jebkurā gadījumā tiesa uzskata, ka sūdzības iesniedzējai bija iespējams par šādu incidentu nekavējoties informēt Dubaijas lidostas administrāciju un vērst uzmanību uz konkrētās situācijas apstākļiem, lai minimizētu līdzīgu gadījumu iespējamības atkārtošanos. Lietā nav ziņu par to, ka sūdzības iesniedzēja būtu šādi rīkojusies.

Līdz ar to tiesa uzskata, ka izskatāmajā lietā nav iespējams atzīt pārvadātājas izdarīto administratīvo pārkāpumu par maznozīmīgu.

[10] Sūdzības iesniedzēja arī lūgusi tiesu gadījumā, ja tiesa neuzskata par iespējamu atzīt administratīvo pārkāpumu par maznozīmīgu, samazināt tai uzlikto sodu.

LAPK $114.^2$ pants noteic iestādei rīcības brīvību naudas soda apmēra noteikšanā (naudas sodu juridiskajām personām no Ls 1700 līdz Ls 2800 par katru pārvadāto personu).

Saskaņā ar pārsūdzēto Lēmumu sūdzības iesniedzējai piemērots naudas sods Ls 2100 apmērā. Tātad sūdzības iesniedzējai piemērots sankcijā paredzētais soda apmērs, kas tuvāks tā zemākajai robežai.

Kā jau vairākkārtēji ir norādīts administratīvo tiesu praksē, prasība pati par sevi, ka personai ir jābūt noteiktiem ieceļošanas dokumentiem, nav tikai formālisms. Ieceļošanas dokumentu pārbaudes kārtība valstij ļauj kontrolēt valstī ieceļojošo vai to šķērsojošo personu migrācijas plūsmu, pārbaudot katras personas identitāti un iespējamo nelegālās imigrācijas un citu risku apdraudējumu. Pārvadātājas rīcībā nav un nevar būt ziņas par konkrētajām

personām, kas tiek ievestas Latvijas Republikā. Tādēļ tas ir arī valsts drošības jautājums maksimāli izvairīties no tādu personu atvešanas un atrašanās uz valsts robežas, kuru ieceļošana Latvijas Republikā nav atļauta. Minētā apstākļa dēļ pastāv valsts drošības un iespējamās nelegālās imigrācijas risks.

Nosakot sodu, ir jāvērtē faktiskie pārkāpuma apstākļi. Proti, izskatāmajā lietā pārvadātājas atvestajai personai tās ceļošanas dokumentā bija vienreizējā vīza, kas bija izmantota astoņas dienas pirms tās atkārtotas ieceļošanas Šengenas teritorijā.

Tiesas ieskatā šāda situācija būtiski atšķiras no tādas, kad personai vispār nebūtu vīzas vai uzturēšanās atļaujas ielīmes. Tātad nevar uzskatīt, ka ziņas par minēto personu (spēju uzturēties ārvalstī, drošības apsvērumi) salīdzinoši īsā laikā posmā nebija pārbaudītas. Ar lielu ticamības pakāpi ir pieļaujama iespēja, ka pasažieris pieļāvis nolaidību, kārtojot ceļošanas dokumentus.

Nosakot piemērojamā soda apmēru, jāņem vērā arī tas, kādas negatīvas sekas varēja radīt pārkāpums. Konkrētajos faktiskajos apstākļos pasažieris bija persona, kurai bija izsniegta vienreizējā vīza ieceļošanai Šengenas valstu teritorijā un kura faktiski bija izmantojusi Šengenas teritoriju tikai ērtākas satiksmes labad, dodoties uz citu valsti ārpus Šengenas zonas – Apvienotajiem Arābu Emirātiem. Tādējādi konkrētajā gadījumā nelegālās imigrācijas riska pakāpe novērtējama kā nenozīmīga, līdz ar to tiesa atzīst par iespējamu samazināt pārvadātājai piemēroto naudas sodu un nosaka to sankcijā paredzētajā minimālajā apmērā – Ls 1700.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[12] panta otrās daļas 4. punktu, 289.[13] panta sesto daļu un 289.[18] panta pirmo daļu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

grozīt Valsts robežsardzes 2012. gada 10. janvāra lēmumu Nr. 4 (administratīvā pārkāpuma protokols Nr. AA047634), nosakot, ka akciju sabiedrībai „*/Nosaukums/*" (reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*), par LAPK 114.[2] pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu ir piemērojams naudas sods Ls 1700 (tūkstoš septiņsimt latu) apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 10 darba dienu laikā no sprieduma paziņošanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnesis R.Dončenko